

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 108.832 van 4 juli 2002
In de zaak A. 82.670/VII-17.895.

In zake : Daniël VAN LAETHEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. VAN DE VELDE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keverslaan 11

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van VLAAMS-
BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE-LEUVEN
Ijzerenmolenstraat 105

tussenkommende partijen :

1. Jan STEENACKERS,
2. Eric STEENACKERS,
die woonplaats kiezen bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, V I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Daniël VAN LAETHEM op 25 februari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 17 december 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT waarbij het beroep tegen het besluit van 20 juli 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise houdende het verlenen aan Jan en Eric STEENACKERS van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de handel in en de opslag van granen, aardappelen en meststoffen, gelegen aan de Sint-Annastraat 33 te Meise, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 80.867 van 10 juni 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van de verwerende partij;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 19 juli 1999;

Gelet op de beschikking van 24 augustus 1999 die de tussenkomst van Jan en Eric STEENACKERS toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verwerende partij en van de tussenkomende partijen;

Gelet op de beschikking van 4 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 maart 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN DE VELDE die verschijnt voor de verzoeker, van advocaat H.-K. CARÊME die, loco advocaat P. LUYPAERS verschijnt voor de verwerende partij en van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak zich als volgt aandienen :

1.1. Op 18 mei 1998 dienen de tussenkomenende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting voor de handel in en de opslag van granen, aardappelen en meststoffen, gelegen aan de Sint-Annastraat 33 te Meise.

Het voorwerp van de aanvraag betreft in concreto :

- een ruimte voor het stallen van 12 motorvoertuigen;
- een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen;
- een compressor van 7,9 kW;
- een ondergrondse opslagplaats voor 20.000 liter brandbare vloeistoffen;
- een opslagplaats voor 800 liter motorolie;
- een dieselveelpomp;
- de opslag van 1.000 ton kunstmest;
- de opslag van 6.000 m³ losse granen;
- de lozing van huishoudelijk afvalwater;
- een hoogspanningscabine van 150 kva.

Op de plaats van de inrichting blijkt in een vrij ver verleden een graanmaalterij te zijn geëxploiteerd. Bij de vergunningsaanvraag zijn afschriften gevoegd van een vergunningsbesluit van 2 maart 1953 voor de exploitatie van een graanmaalterij en van een vergunningsbesluit van 20 juni 1964 voor de uitbreiding van dezelfde inrichting. De geldigheidsduur van beide vergunningen is verstreken in februari 1983. Na het verstrijken van voormelde vergunningen blijken geen nieuwe exploitatie- of milieuvergunningen te zijn verleend. Desalniettemin kwalificeren de aanvragers het voorwerp van de aanvraag als “het hernieuwen van een vergunning voor een bestaande inrichting”.

1.2. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag worden 44, veelal identieke, bezwaarschriften van omwonenden ingediend. In die bezwaarschriften beklagen de omwonenden zich, in essentie, over geluids- en geurhinder en over de lozing van afvalwater in de plaatselijke beek. Tevens wijzen sommige

bezwaarindieners op de planologische onverenigbaarheid van de inrichting met de gewestplanbestemming parkgebied.

1.3. Met een besluit van 20 juli 1998 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise gedeeltelijk de gevraagde vergunning voor een termijn die eindigt op 17 februari 2003. Het overgrote deel van de aanvraag wordt ingewilligd; de vergunning wordt enkel geweigerd wat betreft de herstelplaats voor motorvoertuigen, terwijl wat de stalplaats voor motorvoertuigen betreft, enkel een vergunning voor acht stuks wordt verleend i.p.v. voor het gevraagde aantal van twaalf en wat de graanopslag betreft een vergunning voor 5.000 m³ i.p.v. voor de gevraagde 6.000 m³.

1.4. Op 28 augustus 1998 stelt de verzoeker bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant beroep in tegen het in eerste aanleg genomen milieuvergunningsbesluit. In het beroepschrift wordt, bondigsamengevat, gewezen op de onverenigbaarheid van de inrichting met de bestemming parkgebied van het betrokken gewestplan, op geluids- en geurhinder, op de lozing van mazout en industrieel afvalwater in de nabijgelegen beek en ten slotte op de technische onhaalbaarheid en de oncontroleerbaarheid van de opgelegde bijzondere vergunningsvoorwaarden.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht :

a. Op 22 september 1998 wordt een ongunstig stedenbouwkundig advies verleend. In dat advies wordt gesteld dat de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, gelegen is in een parkgebied en dat de exploitatie onverenigbaar is met het bepaalde van artikel 14 van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972.

b. De Vlaamse milieumaatschappij verleent op 9 oktober 1998 een gunstig advies voor de lozing van het afvalwater.

c. Het advies van 16 november 1998 van het bestuur milieuvergunningen, provincie Vlaams-Brabant, is ongunstig voor de beroepindiener. Door dat bestuur wordt immers voorgesteld om het beroepen milieuvergunningsbesluit te

bevestigen. De in het beroepschrift naar voor gebrachte bezwaren worden als volgt geëvalueerd :

“1. De inrichting is inderdaad volgens de bepalingen van het gewestplan gesitueerd in het parkgebied, waarmee ze formeel in strijd is. Anderzijds is de feitelijke situatie terplaatse dusdanig dat het daadwerkelijk realiseren van de bestemming parkgebied totaal irrealistisch is (cfr. hoofdstukken Ligging en Verslag Onderzoek van onderhavig advies).

Inmiddels is er een decreet betreffende de zonevreemde bedrijven, die de gemeenten in de gelegenheid stelt tot het opmaken van een sectoraal B.P.A. om een regeling te treffen voor zonevreemde bedrijven. Het bestreden besluit verwijst in de consideransen ook naar dit gegeven en door de beperking van de vergunningstermijn tot 17 februari 2003 wordt de definitieve ontwikkeling van de omgeving niet gehypothekeerd.

Bovendien wordt in het koninklijk besluit van 18 februari 1974, houdende verlening van de bouwvergunning voor het oprichten van de twee loodsen, reeds vermeld dat de inrichting gelegen is in parkgebied, doch dat het geheel kan beschouwd worden als een verbetering van de plaatselijke aanleg.

2. De sleufsilo's, die voorwerp uitmaakten van de geciteerde vonnissen, zijn in tegenstelling tot wat beroeper beweert wel degelijk verwijderd. Het betrof overigens een graanopslag tussen L-vormige prefab-betonpanelen in open lucht.

De loodsen waarin de aangevraagde graanopslag en kunstmestopslag en de niet vergunningsplichtige aardappelopslag plaats vinden zijn wel degelijk opgericht conform de bepalingen van de bouwvergunning, verleend bij het koninklijk besluit van 18.02.1974.

Voor zover er andere bouwovertradingen zouden zijn, valt de beoordeling en de eventuele beteugeling ervan buiten de context van een milieuvergunning.

3. Er wordt hier zonder meer van uitgegaan dat de op de inrichting ontplooiende activiteiten geluidshinder veroorzaken. Dit dient echter ten zeerste gerelativeerd te worden. Tijdens de oogstperiode zal er inderdaad een drukke aanvoer zijn met tractoren van landbouwers die hun oogst binnenbrengen. Buiten deze periode, die hooguit drie weken duurt, is het transport van en naar de inrichting beperkt tot maximaal 10 vrachtwagens per dag. De los- en laadinstallatie bevindt zich binnen de loods zodat de verladingsactiviteiten wel degelijk binnen gebeuren. De graantransportinstallatie die zich bovenop het dak van de loods bevindt is reeds jaren buiten gebruik. Derhalve kan gesteld worden dat de geluidshinder beperkt is en de normale buurtlast niet overstijgt.

4. De Sint-Annastraat is in het eerste gedeelte, t.t.z. vanaf de parallelweg aan de A-12 tot voorbij de toegang tot de woonwijk een tweevaksbaan en versmalt nadien naar de breedte van een landelijke weg. Voorbij de versmalling liggen er nog slechts een tweetal woningen en het kwestieuze bedrijf. Gelet op het beperkt aantal verkeersbewegingen van en naar het bedrijf is er mijns inziens geen significant verkeersprobleem.

5. De aard van de activiteiten, namelijk opslag van graan, kunstmeststoffen en aardappelen is niet van aard om geurhinder te veroorzaken voor de buurt. Tijdens het onderzoek ter plaatse werd ook geen enkele vorm van geur waargenomen.

6. De activiteiten van de inrichting brengen geen afvalwater teweeg. De lozing van mazout gedurende jaren, zoals gesteld in het beroepschrift, is niet vastgesteld door geen enkele inspectiedienst. Bovendien lijkt het op zijn minst onwaarschijnlijk dat mazout, een kostbare brandstof, zomaar zou worden geloosd. Wel blijkt het zo te zijn dat er enkele jaren geleden er zich een incident heeft voorgedaan waarbij er mazout in de beek is terechtgekomen.

7. De stelling dat de inrichting de jongste maanden een sterke expansie heeft gekend en de activiteiten niet meer te vergelijken zijn met deze van 20 jaar

geleden is zonder meer tendentius. Het aanvraagdossier bevat een kopij van een vergunningsaanvraag van 1973 waarvan de omschrijving grotendeels overeenkomt met de huidige situatie. Integendeel worden er nu geen maal- en pletactiviteiten meer uitgevoerd.

8. De exploitatievergunning is inderdaad sedert 1983 vervallen”.

d. Op 2 december 1998 adviseert de provinciale milieuvergunningscommissie, meerderheid tegen minderheid, het ingestelde beroep niet in te willigen.

1.6. Met het bestreden besluit van 17 december 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt het beroep niet ingewilligd en wordt het beroepen vergunningsbesluit bevestigd.

Dit besluit bevat de volgende stedenbouwkundige motivering :

"Evaluatie van het beroepschrift :

1. De inrichting is inderdaad volgens de bepalingen van het gewestplan gesitueerd in het parkgebied, waarmee ze formeel in strijd is. Anderzijds is de feitelijke situatie ter plaatse dusdanig dat het daadwerkelijk realiseren van de bestemming parkgebied totaal irrealistisch is.

Inmiddels is er een omzendbrief (RO/97/01) betreffende de zonevreemde bedrijven verschenen, die de gemeenten in de gelegenheid stelt tot het opmaken van een sectoraal BPA om een regeling te treffen voor zonevreemde bedrijven. Het bestreden besluit verwijst in de consideransen ook naar dit gegeven en door de beperking van de vergunningstermijn tot 17.02.2003 wordt de definitieve ontwikkeling van de omgeving niet gehypothekeerd.

De vertegenwoordiger van het CBS van Meise op de vergadering van de PMVC, bevestigt dat tegen eind 1999 zowel een sectoraal BPA als een gemeentelijk structuurplan zullen opgesteld worden waarin dergelijke problematiek aan de orde zal komen.

Bovendien wordt in het koninklijk besluit van 18.02.1974, houdende verlening van de bouwvergunning voor het oprichten van de twee loodsen, reeds vermeld dat de inrichting gelegen is in parkgebied, doch dat het geheel kan beschouwd worden als een verbetering van de plaatselijke aanleg.

(...)

Evaluatie:

Volgens Vlarem is de bestaande vergunning inderdaad vervallen. Toch bevat Vlarem II geen verbodsbepaling voor uitbating van dergelijk nieuw bedrijf ingedeeld in klasse 2. Het verbod geldt voor de uitbating van nieuwe klasse 1 bedrijven in woongebied of waterwingebied.

Volgens de Stedenbouwwet is het bedrijf correct bouwkundig vergund en is het dus een bestaande inrichting.

Een nieuwe handel in granen zou inderdaad planologisch onverenigbaar zijn met het parkgebied.

De nog resterende beperkte vergunningstermijn verleend door het CBS (17/02/2003 = 20 jaar gerekend vanaf 17/02/1983, datum waarop de oude milieuvergunning verviel), stelt het College in staat om een sectoraal BPA voor zonevreemde bedrijven en een gemeentelijk structuurplan op te stellen waarin de problematiek kan geregeld worden.

Er dient nogmaals benadrukt te worden dat de plaatselijke opbouw van het parkgebied zeer onlogisch is, ook al heeft de exploitant niet tijdig bezwaar ingediend tegen de bestemming van het gewestplan.

Overigens werd in de bestreden beslissing enkel de bestaande toestand bevestigd. De uitbreiding met een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen werd geweigerd.

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (KB van 07.03.1977) gelegen is in parkgebied:

- palend aan een zone voor gemeenschapsvoorzieningen,
- op een afstand van ca. 150 m van twee woongebieden met landelijk karakter,
- op een afstand van ca. 150 m van een recreatiegebied;

dat de zone voor gemeenschapsvoorzieningen en de recreatiezone zijn ingenomen door het gemeentelijk sportcomplex 'DE NEKKER' (voetbalterreinen en tennisterreinen) en zijn toegang en parkeerterrein;

dat de verkaveling 'GROENDAL', waar de beroepindiener woont, eveneens gelegen is in het parkgebied; dat verkavelingsvergunningen dateren van 25.09.1969 en 19.01.1973;

dat de bouwvergunning voor de twee loodsen van het bedrijf bij Koninklijk Besluit d.d. 18.02.1974 werd toegestaan;

Overwegende dat het gewestplan hier wel enkele eigenaardige en onlogische bepalingen bevat; dat het gebied ten noorden van de Sint-Annastraat onmiskenbaar parkgebied is; dat de uitloper ten zuiden ervan dat het betrokken bedrijfsterrein omvat evenals het gebied ten oosten van het bedrijf dat eveneens als parkgebied is ingekleurd helemaal niet te verklaren is; dat immers zowel de bouwvergunningen voor de loodsen, als de verkavelingsvergunningen voor de woonwijk van voor het in voege treden van het gewestplan dateren, waardoor het effectief realiseren van de ingekleurde planologische bestemming totaal onrealistisch was en is";

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Eerste exceptie

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij als eerste exceptie opwerpt dat de vordering onontvankelijk is, omdat de verzoeker verkeerdelijk de provincie Vlaams-Brabant als verwerende partij heeft aangeduid, in plaats van de bestendige deputatie van de provincieraad van die provincie;

2.1.2. Overwegende dat de onnauwkeurigheid die de verzoeker inderdaad heeft begaan, geen enkele invloed op het procesverloop heeft gehad; dat de auditeur-verslaggever immers de bestendige deputatie als verwerende partij heeft aangewezen; dat de precieze aanduiding van de verwerende partij niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven; dat de exceptie wordt verworpen;

2.2. Tweede exceptie

2.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat, aangaande het belang van de verzoeker, de partijen de volgende argumenten ontwikkelen :

2.2.1.1. De **verwerende partij** betwist in een tweede exceptie het belang van de verzoeker in de volgende bewoordingen :

“Er dient ook vastgesteld dat verzoekende partij zich is komen vestigen in de streek op het moment dat het kwestieuze bedrijf reeds in uitbating was.

Uit het aanvraagdossier blijkt duidelijk dat de vergunningsaanvraag van 1953, en bijgevolg ook de exploitatie, grotendeels overeenkomt met deze zoals zij heden werd geformuleerd.

Dit wettigt de conclusie dat de bedrijfsactiviteiten door de jaren heen hetzelfde zijn gebleven en dat er geen sprake is van een uitbreiding van de activiteiten.

Bovendien is er heden geen sprake meer van een maalderij, enkel nog van een opslag van granen en handel.

Iemand die zich, zoals in casu, met kennis van zaken komt vestigen in de omgeving van een bedrijf kan zich achteraf niet ernstig beklagen over een verdere en tijdelijke exploitatievergunning afgeleverd aan dat bedrijf.

Aangezien de activiteiten hetzelfde zijn als voorheen en zij bovendien uitgeoefend worden in bestaande gebouwen kan verzoekende partij geen belang doen blijken bij de huidige vordering tot nietigverklaring”.

2.2.1.2. De verzoeker repliceert dienaangaande in zijn **memorie van wederantwoord** :

“Wat het belang betreft moet worden opgemerkt dat het hier gaat om een nieuwe vergunning die door de tussenkomende partij werd aangevraagd.

Indien verzoeker zich is komen vestigen in de streek, waar het bedrijf reeds in uitbating was, dan moest hij er zich niet aan verwachten dat die uitbating eeuwig zou duren.

In tegendeel, door de tijdelijke beperking van de vergunning kon verzoeker hopen dat een hernieuwing zou worden geweigerd, omdat de verwerende partij zich zou schikken naar de terzake geldende regels.

Ook moet rekening worden gehouden met het feit dat de geldigheidsduur van de twee vergunningen (2 maart 1953 voor de graanmaalderij en 20 juni 1964 voor de uitbreiding van die inrichting) alleszins was verstreken in februari 1983. Na het verstrijken van voormelde vergunningen zijn er geen nieuwe exploitatie- of milieuvergunningen meer verleend. Toch ging de industriële- of commerciële activiteit (sic).

Nu het bedrijf voor de bestaande uitbating geen vergunning had, kon verzoeker er zich integendeel aan verwachten dat die uitbating een einde zou nemen.

Anderzijds blijkt uit het plaatsbezoek van 23 april 1999, dat is opgenomen in het geseponeerde strafdossier dat bij huidige memorie wordt gevoegd, dat de

exploitant, tussenkomen de partij, reeds verscheidene maatregelen heeft genomen, maar dat bepaalde werken nog dienen te worden uitgevoerd en dat de gemeente systematisch op de hoogte moet worden gebracht van de geleidelijke uitvoering ervan.

Er zou een nieuw controlebezoek moeten plaatsvinden.

Er wordt ook vastgesteld dat de aanwezige stookolietank nog niet werd verwijderd, dat olie- benzine-afscheimers tot op heden niet werden geplaatst, en dat het laden en lossen met gesloten deuren dient te gebeuren indien dit technisch haalbaar is.

Het verslag maakt ook melding van illegale lozingen. Ook een andere buur, de heer VAN BESIEN legde klacht neer wegens lawaaihinder ten gevolge van de bedrijvigheid.

Zelfs indien verzoeker zich zou zijn komen vestigen in de rechtstreekse omgeving van een hinderlijk bedrijf, moet hij nog niet dulden dat dit bedrijf op onwettige wijze wordt uitgebraat, in strijd met de vergunningsvoorwaarden, en dat het overdreven hinder veroorzaakt.”

2.2.1.3. De verwerende partij voert in haar laatste memorie nog aan :

“2.2. gebrek aan belang in hoofde van verzoekende partij. Verzoeker is zich uit eigen beweging in de buurt van dit bedrijf komen vestigen. Het bedrijf veroorzaakt geen hinder. Verzoeker ging niet over tot het tijdig indienen van een laatste memorie.

Voor wat betreft deze exceptie verwijst verwerende partij naar de omstandige uiteenzetting in haar memorie van antwoord die hier als integraal hernomen dient te worden beschouwd.

Daar waar het Auditoraat stelt dat een verzoekende partij een bestuurshandeling op ontvankelijke wijze kan bestrijden voor Uw Raad wanneer die handeling hem schaadt.

Verzoekende partij moet bijgevolg aantonen dat hij hinder kan ondervinden van de exploitatie van de betrokken inrichting.

In de memorie van wederantwoord wordt door verzoeker echter helemaal niet aangetoond welke concrete hinder de betrokken inrichting voor hem veroorzaakt.

Het tegendeel is immers waar ! Zowel het College van Burgemeester en Schepenen (beslissing dd. 20 juli 1998) als de bestreden beslissing tonen expliciet aan dat de kwestieuze inrichting geen hinder (noch geluids- noch geur- noch enige andere hinder) veroorzaakt.

De bewijslast rust in deze op verzoekende partij.

Nu het bewijs van hinder niet - minstens niet afdoende -wordt geleverd is de vordering van verzoeker daarom alleen al niet ontvankelijk.

Het annulatieberoep is daarenboven slechts ontvankelijk voor zover verzoeker een actueel, rechtstreeks, wettelijk en zeker belang heeft om de vernietiging van de handeling te bekomen.

Dat belang moet voortduren tot aan de uitspraak van het arrest. Wanneer verzoekende partij zijn belang bij het beroep verliest, wordt dit onontvankelijk. Het doet er niet toe dat hij zich later op een nieuw beroep zou kunnen beroepen (Raad van State, GRITTEN, nr. 50.918, 21 december 1994).

De verzoeker van wie het belang tijdens de procedure verminderd of twijfelachtig wordt en niet op ondubbelzinnige wijze tot uiting brengt dat men het beroep wenst te handhaven, vertoont niet meer het vereiste belang bij de procedure (Raad van State, 10 november 1987, pas. 1991, IV, 20.).

In casu heeft verzoekende partij geen laatste memorie ingediend.

Dit versterkt nogmaals het gegeven dat verzoekster geen belangstelling meer betoont, en geen belang meer heeft, bij onderhavige procedure.

Verzoekende partij heeft door het instellen van zijn rechtsvordering te kennen gegeven dat hij belang meent te hebben bij het voeren en het afwickelen van het door hem aangespannen proces. Een maal het proces evenwel is ingeleid, dient hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces te vertonen (Raad van State, VANDERMEIREN, nr. 42.293, 15 maart 1993).

Een behoorlijk verloop van het proces wordt verstoord wanneer de partijen niet van de hun geboden mogelijkheid gebruik maken om hun standpunten duidelijk te maken door middel van memories, tijdig en schriftelijk ingediend (Raad van State, b.v.b.a. Zaaizaadinrichtingen DE RIJCKE, nr. 29.397, 22 februari 1988; Raad van State, HUYGEBART, nr. 54.054, 28 juni 1995.).

Zodat de vordering tot nietigverklaring ook om deze reden als onontvankelijk dient te worden afgewezen”;

2.2.2. Bespreking

_____Overwegende dat de verwerende partij zelf toegeeft dat de verzoeker zich is komen vestigen “in de buurt van het bedrijf”; dat in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat een als hinderlijk geklasseerde inrichting geen enkele hinder voor de buurtbewoners zou veroorzaken; dat het ogenblik waarop een verzoeker zich in de omgeving van het bedrijf waarvoor een milieuvergunning wordt verleend vestigt, in beginsel irrelevant is om uit te maken of hij over het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van die vergunning beschikt; dat het inderdaad volstaat dat hij hinder kan ondervinden van de vergunde inrichting; dat het feit dat de verzoeker geen laatste memorie heeft ingediend, nadat hij voor het overige wel alle mogelijke rechtsplegingshandelingen heeft gesteld, en ook ter terechtzitting vertegenwoordigd was, geenszins impliceert dat hij geen belangstelling en derhalve geen belang meer zou hebben bij de door hem ingestelde vordering, temeer het auditoraatsverslag tot de vernietiging van het bestreden besluit concludeerde; dat de exceptie niet opgaat;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen de volgende standpunten formuleren :

3.1.1. Het **eerste middel** voert de schending aan van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van artikel 14.4.4 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en van

het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, doordat de exploitatie van de inrichting onverenigbaar is met de door het betrokken gewestplan gegeven bestemming parkgebied.

Het **tweede middel** is ontleend aan de schending van “de beginselen van de hiërarchie van de plannen (vervat in artikel 159 van de Grondwet) en van de bindende kracht van de plannen, inzonderheid van het gewestplan (artikelen 2, 9, 10 en 11 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996) en van het rechtszekerheidsbeginsel”, omdat de vergunningverlenende overheid de gewestplanbestemming niet terzijde mocht schuiven omdat naar haar oordeel het plan eigenaardigheden of onlogische bepalingen bevat.

3.1.2. De **verwerende partij** repliceert dat, hoewel de inrichting “formeel in strijd” is met de gewestplanbestemming, het middel toch ongegrond is.

Dit is op de eerste plaats het geval omdat de betrokken bestemming “totaal irrealistisch” is.

Ten tweede voldoet de betrokken inrichting aan de decretale voorwaarden om van de gewestplanbestemming af te wijken, en het bestreden besluit maakt impliciet van deze mogelijkheid gebruik.

Ten derde is het gemeentebestuur voornemens een sectoraal b.p.a. “zonevreemde bedrijven” op te stellen.

De verwerende partij wijst voorts op de beperkte vergunningstermijn, en op eerder verleende bouwvergunningen.

3.1.3. De **tussenkommende partijen** ontwikkelen de volgende argumenten :

3.1.3.1. In hun **verzoek tot voortzetting van de procedure**, waarnaar in het verzoekschrift tot tussenkomst wordt verwezen, voeren zij aan dat het koninklijk besluit van 7 maart 1977 houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, niet mag worden toegepast, omdat het op onwettige wijze is tot stand gekomen.

3.1.3.1.1. Op de eerste plaats wordt gesteld :

“4. Het koninklijk besluit van 7 maart 1977 houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is luidens de brochure, uitgegeven door het

Bestuur van de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening (mede)ondertekend door staatssecretaris Mark EYSKENS.

Volgens de brochure is het besluit ondertekend : "VAN KONINGSWEGE : De Staatssecretaris voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, MARK EYSKENS".

Landmeter DE LANNOY heeft vastgesteld (blz. 4) dat het origineel enkel door de staatssecretaris is ondertekend, niet door de koning. Ook het kaartplan van het gewestplan is, wegens vaststellingen van de deskundige DE LANNOYE (zie verslag, bijlage 8) enkel door de staatssecretaris ondertekend".

3.1.3.1.2. Vervolgens voeren de tussenkomende partijen het volgende aan :

"5. De (mede)ondertekening door de staatssecretaris voor streekeconomie volstaat niet om een geldig koninklijk besluit te hebben.

Artikel 104 van de Grondwet (het vroegere artikel 91bis, ingevoegd met de grondwetswijziging van 24 december 1970, B.S., 31 december 1970, err. B.S., 22 januari 1971) stelt dat de koning bepaalt binnen welke perken de staatssecretarissen het recht van medeondertekening kunnen krijgen. Deze bevoegdheid werd op algemene wijze geregeld door het koninklijk besluit van 24 maart 1972 (B.S. 28 maart 1972) (VAN MENDEL A., o.c., 260).

In de aanhef van het 'koninklijk besluit' van 7 maart 1977 (tekst van de brochure) wordt niet naar een bijzondere, van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 afwijkende regeling verwezen.

Pas bij koninklijk besluit van 29 juni 1977 (B.S. 5 juli 1977) werd een afwijkende regeling voorzien. Op grond van artikel 1 van dit koninklijk besluit van 29 juni 1977 mag de Staatssecretaris voor streekeconomie, toegevoegd aan de minister van Vlaamse Aangelegenheden de reglementaire koninklijke besluiten in verband met de gewestplannen alleen medeondertekenen. Artikel 3 van dit koninklijk besluit van 29 juni 1977 bepaalt dat dit koninklijk besluit uitwerking heeft vanaf 3 juni 1977. Dit koninklijk besluit dient in samenhang gelezen te worden met het koninklijk besluit van 22 juni 1977 (B.S. 29 juni 1977), waarbij de Staatssecretaris voor Streekeconomie belast wordt met het beleid inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw. Ook dit koninklijk besluit van 22 juni 1977 heeft uitwerking vanaf 3 juni 1977.

Deze koninklijke besluiten van 29 juni 1977 en 22 juni 1977 dateren van na het koninklijk besluit van 7 maart 1977 houdende vaststelling van het gewestplan Leuven. Zij hebben slechts uitwerking vanaf 3 juni 1977 en werken dus niet terug tot 7 maart 1977. Dat betekent dat de staatssecretaris niet alleen zonder handtekeningsbevoegdheid was, maar dat hij ook niet bevoegd was inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw.

Bijgevolg was en is de algemene regel van het K.B. van 24 maart 1972 inzake handtekeningsbevoegdheid van staatssecretarissen van toepassing.

6. Volgens de algemene regel van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 kunnen reglementaire koninklijke besluiten niet medeondertekend worden door een staatssecretaris alleen (zie artikel 2 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972; ALEN, A., Handboek van het Belgisch staatsrecht, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1995, 212, nr.232; BERCKX, P., "De bevoegdheden van de staatssecretarissen toegevoegd aan nationale ministers", T.B.P., 1987, (420), 425 en UYTENDAELE, M., Regards sur un système constitutionnel paradoxale, Brussel, Bruylant, 1997, 402, nrs. 328-329).

De medeondertekening door de minister aan wie de staatssecretaris toegevoegd is, is in dat geval vereist.

Een besluit dat niet door de bevoegde minister medeondertekend is, bestaat niet en heeft geen rechtskracht (artikel 106 van de Grondwet). Minstens is zo'n

besluit onwettig en kan het niet worden toegepast (zie Cass., 25 mei 1993, A.P. 1993, 184).

7. Een gewestplan is, volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State en de hoven en rechtbanken, een reglementair koninklijk besluit. Een gewestplan kan bijgevolg niet enkel door een staatssecretaris medeondertekend worden.

8. Dat het de overheid (toen de Belgische Staat) niet onbekend was dat op 7 maart 1977 de handtekening van een minister vereist was, blijkt o.m. uit het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Ook dat besluit is een reglementair besluit. Het werd ondertekend:

‘BOUDEWIJN

Van Koningswege :

De Minister van Openbare Werken, J. DE SAEGER

De Staatssecretaris voor Huisvesting en Ruimtelijke Ordening A. CALIFICE

De Staatssecretaris voor Huisvesting en Ruimtelijke Ordening G. BREYNE’

Zelfs na 3 juni 1977 en wat meer is ook na 29 juni 1977 werd overeenkomstig het K.B. van 24 maart 1972 gehandeld, zo bijvoorbeeld

1) het koninklijk besluit van 3 oktober 1979 houdende vaststelling van het gewestplan Antwerpen dat, luidens de brochure uitgegeven door het Bestuur van de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening ondertekend is als volgt :

‘VAN KONINGSWEGE :

De Minister van de Nederlandse Gemeenschap,

R. DE BACKER-VAN OCKEN

De Minister van het Vlaamse Gewest

M. GALLE

De Staatssecretaris voor de Nederlandse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, bevoegd inzake Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw

P. AKKERMANS’

2) het koninklijk besluit van 14 augustus 1979 houdende vaststelling van het gewestplan Ieper-Poperinge dat, luidens de brochure uitgegeven door het Bestuur van de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening ondertekend is als volgt:

‘VAN KONINGSWEGE :

De Minister van de Nederlandse Gemeenschap,

R. DE BACKER-VAN OCKEN

De Minister van het Vlaamse Gewest

M. GALLE

De Staatssecretaris voor de Nederlandse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, P. AKKERMANS’

- de koninklijke besluiten van 22 en 29 juni 1977.

9. De enkele handtekening van staatssecretaris Mark EYSKENS kan ook niet gerechtvaardigd worden door het koninklijk besluit van 11 december 1975, gewijzigd bij koninklijk besluit van 30 januari 1976, en voor de heer Mark EYSKENS bevestigd bij koninklijk besluit van 16 oktober 1976 en dit om de volgende redenen.

Ten eerste zijn de betrokken koninklijke besluiten tot stand gekomen zonder voorafgaand het verplichte advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State in te winnen. De tekst van het toenmalige artikel 2, lid 2, zin 1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt immers:

‘Buiten de gevallen van hoogdringendheid, en de ontwerpen van begrotingswetten uitgezonderd, onderwerpen de ministers aan het beredeneerd advies van de afdeling de tekst van alle voorontwerpen van wetten of van organieke en reglementaire uitvoeringsbesluiten.’

Dat advies was vereist want deze koninklijke besluiten dienen beschouwd te worden als reglementaire uitvoeringsbesluiten in de zin van het toenmalige

artikel 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. In deze koninklijke besluiten wordt immers aan de staatssecretaris voor streekeconomie een bevoegdheid verleend. Volgens de Raad van State is het voormalige artikel 91 bis, derde lid van de Grondwet, op grond waarvan de desbetreffende koninklijke besluiten genomen zijn, vatbaar voor twee interpretaties. In een eerste interpretatie, die volgens de Raad van State steun vindt in de Grondwet, zou deze bepaling wijzen op het voorschrijven van algemeen verbindende normen, waaraan rechtsgevolgen voor de rechtsonderhorigen verbonden zijn (zie BERKX, P., 'De bevoegdheden van de staatssecretarissen toegevoegd aan nationale ministers', T.B.P., 1987, 427). Uiteraard past het deze grondwetsconforme interpretatie, zoals voorgestaan door het Hof van Cassatie met haar Waleffe-doctrine, te volgen. De andere interpretatie, als zou het gaan om een regeling van inwendige orde, kan dan ook niet gevolgd worden. Dit blijkt trouwens des te meer uit de omstandigheid dat het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen, waarvan de betreffende koninklijke besluiten afwijken, wel werd voorgelegd aan het advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State.

De betrokken koninklijke besluiten dienen overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten te worden.

Ten tweede houdt het koninklijk besluit van 16 oktober 1976 niet in dat de heer Mark EYSKENS als staatssecretaris bevoegd was voor ruimtelijke ordening of om alleen K.B.'s te ondertekenen.

Inderdaad houdt het koninklijk besluit van 16 oktober 1976 niet dergelijk expliciete bevoegdheidstoewijzing in. Het volstaat niet te vermelden dat de heer EYSKENS met dezelfde bevoegdheden als de heer Luc DHOORE wordt belast (zie artikel 2, laatste lid K.B. 16/10/1976), daar hiermee enkel de materiële bevoegdheid (ruimtelijke ordening en streekeconomie) wordt bedoeld en niet de wijze waarop die wordt uitgeoefend.

Het feit dat een staatssecretaris de mogelijkheid zou hebben om een K.B. alleen mede te ondertekenen, dient expliciet telkens opnieuw in een (benoemings)besluit vernoemd te worden, daar het hier gaat om een afwijking van de algemene regel (medeondertekening van de Minister en de Staatssecretaris). In casu is dit niet gebeurd in het K.B. van 16 oktober 1976.

Bijgevolg had de heer Mark EYSKENS niet de bevoegdheid om het koninklijk besluit van 7 maart 1977 houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse alleen te ondertekenen.

10. Nu het zgn. 'Gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse' enkel de handtekening van de toenmalige staatssecretaris Ruimtelijke Ordening en Huisvesting Marc EYSKENS draagt, bestaat dit plan dus niet en heeft het geen enkele rechtkracht of is het minstens onwettig.

Het zgn. Gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse' mist bijgevolg elke juridische geldigheid, zodat men zich niet kan steunen op een planbestemming ervan om de regularisatie te weigeren”.

3.1.3.1.3. Ten derde betwisten de tussenkomende partijen de wettigheid “van de bestemming parkgebied voor het perceel van tussenkomende partijen in het gewestplan Asse-Halle-Vilvoorde” :

“1. De tot tussenkomst verzoekende partijen tonen aan dat noch bij de vaststelling van het ontwerp-gewestplan op 29 maart 1974, noch bij de vaststelling van het gewestplan op 7 maart 1977 de bestaande toestand op een feitelijk correcte wijze is weergegeven.

Met name werd bij de inkleuring van het gewestplan op de terzake toepasselijke bestemmingskaart nagelaten om de feitelijke en juridische toestand van de eigendom van verzoekende partijen op correcte wijze weer te geven (zie verslag Werner DE LANNOY, blz. 2-3).

Op deze kaart staat enkel de ruimtelijke weergave vermeld van hoe de situatie van de eigendom van verzoekende partij was in het jaar 1961. De kaartbladen zijn nl. gebaseerd op luchtfoto's van 1960 en opmetingen en aerofotogrammetrie uit 1960-61. Zo werd er geen rekening gehouden met bouwvergunningen d.d. 27 september 1971 en 18 februari 1974, die de oprichting van opslagplaatsen toeliet. De kaarten geven trouwens geen enkele aanduiding omtrent bouw- en exploitatievergunningen (zie ondermeer exploitatievergunning van 2 april 1964).

2. Overeenkomstig artikel 12 Stedenbouwwet dient het ontwerp-gewestplan nochtans de bestaande toestand aan te geven.

De aan te duiden bestaande toestand omvat die gegevens omtrent deze toestand die zowel de belanghebbenden als de overheden die over het ontwerp-plan moeten adviseren en het definitief plan moeten vaststellen, toelaten een correct inzicht te verwerven en een juist oordeel te vormen omtrent de voorgestelde bestemmingen. Deze gegevens kunnen zowel betrekking hebben op de feitelijke toestand als op de bestaande rechtstoestand. Zo beide niet overeenstemmen moeten ze allebei worden aangegeven, indien dat nodig is voor een correcte en voldoende voorlichting. Dit werd door de Raad van State uitdrukkelijk gespecificeerd in, o.m., het arrest DE WISPELAERE, nr. 25.438, 6 juni 1985.

In de arresten CAMPION, nr. 26.317, 27 maart 1986 en b.v.b.a. IMMO-CARLSBORRE, nr. 36.860, 25 april 1991, bevestigde de Raad van State dat de bestaande toestand, waarvan het gewestplan de aanduiding moet bevatten, de bestemming is die de betrokken gebiedsdelen reeds in feite hebben verkregen of die door bestaande gemeentelijke plannen of verleende en nog niet vervallen bouw- en verkavelingsvergunningen eraan werd gegeven (zie ook R.v.St., DE CLIPPELE, nr. 24.652, 18 september 1991).

Indien de bestaande toestand onjuist werd weergegeven, geschiedde het openbaar onderzoek en de adviesprocedure op een onjuiste basis en staat alleszins niet vast dat de bevoegde overheid, mocht zij over de juiste informatie inzake de bestaande toestand hebben beschikt, eenzelfde bestemming zou hebben vastgesteld.

Bestemmingen die op basis van zo'n onjuist aangeduide bestaande toestand werden vastgesteld, zijn dan ook onwettig, aldus de Raad van State. Voorbeelden van zo'n onwettigheden zijn terug te vinden in o.m. 's Raads arresten n.v. SOLVAY & Cie, nr. 22.360, 18 juni 1982; COÖP. LABOREC, nr. 23.029, 15 maart 1983 en b.v.b.a. IMMO-CARLSBORRE, nr. 36.860, 25 april 1991.

In het arrest DEROEP, nr. 26.321, 27 maart 1986 benadrukte de Raad van State dat, om de bestaande toestand vast te stellen, rekening moet gehouden worden met de feitelijke inplanting van een in werking zijnde inrichting en met de daarvoor verleende exploitatievergunning, zelfs indien de bouwvergunning voor de inrichting vernietigd werd door de Raad van State.

3. Uit wat voorafgaat, blijkt dat in casu de feitelijke inplanting van de eigendom van verzoekende partijen, dus op dat ogenblik een in werking zijnde inrichting, niet correct werd weergegeven op het toepasselijk bestemmingskaartplan van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse.

4. Ook de orthofotoplannen hebben geen duidelijkheid kunnen bieden wat betreft de bestaande toestand van de eigendom van verzoekende partij. In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat deze orthofotoplannen dateren van het jaar 1971, dus voor de aflevering van de bouwvergunningen van 27 september 1971 en 18 februari 1974. In de tweede plaats merkt de heer

Werner DE LANNOY het volgende op in zijn verslag betreffende deze orthofotoplannen :

‘- de foto is een zwart-wit opname waardoor de verschillen tussen bebouwd-onbebouwd-braakliggend zeer moeilijk te onderscheiden zijn, - een vergelijking en het vaststellen van verschillen tussen een toestand weergegeven op een tekening (kartografische kaart) en een foto (orthofotoplan) is zeer moeilijk zoniet onmogelijk om reden van de zeer verschillende wijze van weergave. Zelfs bij een ongewijzigde situatie in een bepaald gebied verkrijgt de waarnemer toch een verschillend beeld tussen de tekening en de foto.

- het onderscheid tussen de verschillende functies van gebouwen zoals woonhuizen, bedrijfsgebouwen, scholen, gemeenschapsvoorzieningen enz. zijn helemaal niet waarneembaar. De functie van de bestaande gebouwen op het terrein in kwestie, sinds 1766 gebruikt als maalderij en op het ogenblik van de opmaak van het ontwerp-gewestplan gebruikt als handel in granen, aardappelen en meststoffen komt als dusdanig niet tot uiting’.

5. Ten slotte moet opgemerkt worden dat het koninklijk besluit houdende goedkeuring van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse volgens de heer DE LANNOY (blz. 4) niet ondertekend is door de Koning.

Het gaat hier nochtans om een substantiële vormvereiste. Bij gebrek aan de handtekening van de Koning is er geen koninklijk besluit (zie R.v.St., ROELENIS, 36.817, 16 april 1991 en R.v.St., PLASMANS, nr. 39.243, 28 april 1992)”.

In hun toelichtende memorie stellen zij nog in dit verband :

“4. Wat betreft de opwerping over de gebrekkige aanduiding van de bestaande toestand, wordt de relevantie aangetoond door de motieven en opties van het betrokken gewestplan.

Indien de bestaande toestand (uitbating van een klein tot middelgroot para-agrarisch bedrijf, waarvoor vóór het ontwerp-gewestplan van 24 maart 1974 recent, nl. in ‘71 en ‘74 nieuwe bouwvergunningen werden verleend) in rekening was gebracht, dan had de planningmakende overheid wellicht anders geoordeeld. In de begeleidende brochure van het gewestplan staat onder de rubriek ‘Opties van het gewestplan’ op p. 86 te lezen dat zonevreemde bedrijven zoveel mogelijk moeten vermeden worden :

‘In het gewestplan worden, ten opzichte van het ontwerp-gewestplan enkel bijkomende zones aangeduid voor ambachtelijke bedrijven en K.M.O. In meerdere gevallen gaat het om bestaande bedrijven, welke in het ontwerpplan in het landelijk gebied waren opgenomen.

Wegens de beperken (sic), opgelegd door art. 21 van het K.B. van 28 december 1972, was het aangewezen deze bedrijven, die mede bijdragen tot de welvaart van de streek, aan te duiden als ambachtelijke zone, teneinde in uitbreidingsmogelijkheden te voorzien’.

Ook staat er op p. 94 onder de rubriek ‘Open ruimten’ te lezen dat er in open ruimten prioriteit wordt gegeven aan landbouwactiviteit :

‘Die gebieden waar de landbouwbedrijvigheid primeert werden als agrarische zone aangeduid, er op rekenend dat het landbouwkundig gebruik, rekening zou houden met bepaalde ecologische waarden die in het gebied aanwezig kunnen zijn’.

Indien de overheid de bestaande ambachtelijke para-agrarische exploitatie in haar beoordeling mee ingecalculeerd had, dan had zij het bedrijf, gezien de opties van het gewestplan, hetzij in K.M.O.-zone hetzij in agrarisch gebied gelegd”.

3.1.3.2. In hun **toelichtende memorie** voeren de **tussenkomenpartijen** voor het eerst aan :

“Het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse mist ook tegenstelbaarheid. De orthofotoplannen van dit gewestplan liggen niet ter inzage in alle gemeenten van het plangebied. Wat meer is, blijkt een P.V van vaststelling van 24 februari 1993 van gerechtsdeurwaarder VANHAM blijkt dat in de gemeente Gooik geen inzage kon worden gegeven van het volledige gewestplan. Een gelijkaardige vaststelling werd op 28 augustus 1992 gedaan door gerechtsdeurwaarder VERZEN voor de gemeente Londerzeel”.

3.1.4. In zijn **memorie van wederantwoord** stelt de verzoeker o.m. dat de tussenkomenpartijen niet het bewijs leveren dat het besluit tot vaststelling van het gewestplan niet door de Koning zou zijn ondertekend. Zij stellen voorts dat de bekendmaking van dat besluit in het Belgisch Staatsblad een authentieke akte is, waarvan de vermeldingen, behoudens inschrijving wegens valsheid, voor waar moeten worden gehouden.

3.1.5.1. De **tussenkomenpartijen** werpen in hun **laatste memorie** nog op dat de opwerping van excepties van onwettigheid niet gebonden is aan enige termijn, voor zover alle partijen nog de mogelijkheid hebben te repliceren op die excepties.

3.1.5.2. Verwijzend naar artikel 104 van de Grondwet stellen dezelfde partijen dat de bevoegdheid van mede-ondertekening van een koninklijk besluit geen maatregel van inwendige orde is, maar “de naleving door de staatssecretaris van de perken die aan zijn bevoegdheid door de Koning zijn opgelegd in uitvoering van de Grondwet”. De mede-ondertekening van een koninklijk besluit door een staatssecretaris buiten diens bevoegdheid impliceert een onwettigheid die door vernietiging of buiten toepassing verklaring van dat besluit wordt gesanctioneerd.

Zij stellen vervolgens dat het koninklijk besluit dat in uitvoering van artikel 104 van de Grondwet genomen werd, bindende bepalingen bevat die in een onbepaald aantal gevallen van toepassing zijn.

Ten slotte doen zij, in de laatste memorie, nog gelden dat het koninklijk besluit van 16 oktober 1976, waarbij Mark EYSKENS in de plaats van Luc DHOORE tot staatssecretaris voor ruimtelijke ordening wordt benoemd, niet vermag af te wijken van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen, indien het eerstbedoelde een besluit van individuele strekking zou zijn.

3.1.5.3. Met betrekking tot de “gebrekkige weergave van de bestaande feitelijke en juridische toestand” voeren dezelfde partijen in hun laatste memorie aan :

“6. Verzoekende partij betwist niet dat de plannen van aanleg gericht zijn op de toekomst. Zij kunnen inderdaad in het algemeen belang een ordening vaststellen die afwijkt van de bestaande ordening omwille van de toekomstige economische en sociale behoeften van het gewest.

Maar dat betekent niet dat de planningmakende overheid vertrekt van een tabula rasa om de toekomstordening te bepalen. De wettelijke verplichting om de bestaande toestand aan te duiden, heeft juist als bedoeling dat de planningmakende overheid rekening zou houden met hetgeen er reeds staat en zich bewust zou zijn van de gevolgen van de bestemming, die zij met het oog op de toekomst vastlegt.

VEKEMAN maakt een onderscheid tussen essentiële gegevens van de bestaande toestand en niet-essentiële gegevens van de bestaande toestand : ‘Essentieel zijn de gegevens die onontbeerlijk zijn voor een goed begrip en een juiste beoordeling van de intenties en de voorstellen van de auteurs van het plan wat betreft de bestemming en de ordening van de verschillende delen van het grondgebied. De bevoegde overheid moet zich bij het vaststellen en goedkeuren van het plan daarover met kennis van zaken kunnen uitspreken’. (VEKEMAN R., Planologie, verordeningen en vergunningen, Diegem, Kluwer, 1999, 103). Het onderscheid tussen essentiële en niet-essentiële gegevens moet volgens deze auteur gemaakt worden naargelang de intenties en de voorstellen van de auteurs van het plan.

Omwille van deze reden verwees tussenkomende partij in zijn toelichtende memorie naar de intenties en algemene beleidsopties van de auteur van het gewestplan i.v.m. ambachtelijke bedrijven.

Uit de geciteerde passage in het Auditoraatsverslag (p. 28-29) blijkt dat het zeker niet de bedoeling was van de auteur van het gewestplan om alle ambachtelijke bedrijven in ambachtelijke zone op te nemen. Daarover beschikte hij niet over voldoende gegevens en er kon steeds van afgeweken worden op grond van art. 21 van het inrichtingsbesluit.

Daar gelaten de vraag of, gelet op de afschaffing van art. 21, dat volgens deze passage blijkbaar determinerend was om niet rekening te houden met alle bestaande gegevens, blijkt uit de geciteerde passages wel de intentie ambachtelijke bedrijven die voldoende groot waren op te nemen in afzonderlijke ambachtelijke gebieden. De grootte van het betrokken ambachtelijk bedrijf was bijgevolg determinerend om al dan niet een ambachtelijk bestemmingsgebied te maken.

Wat tussenkomende partij nu juist verwijt aan de auteur van het gewestplan is dat hij geen rekening gehouden heeft met de aanzienlijke uitbreiding die zijn bedrijf gekend heeft door de bijkomende bouw van een aantal opslagplaatsen, vergund bij besluiten van 27 september 1971 en 18 februari 1974.

In het verslag (p. 30) wordt dit gegeven niet relevant geacht voor een behoorlijke voorlichting ‘omdat die latere wijzigingen slechts betrekking hebben op het voorzien van bijkomende opslag voor landbouwgewassen waardoor geen substantiële wijziging wordt aangebracht aan de aard van de inrichting en het gebruik van de bestaande gebouwen’ (verslag, p. 30, derde alinea).

Tussenkomende partij kan het echter niet eens zijn met de conclusie dat deze bijkomende gebouwen volstrekt irrelevant zouden zijn. Op p. 28 van het verslag wordt immers verwezen naar de algemene principes, waarin duidelijk staat dat ambachtelijke bedrijven die te klein zijn niet aangeduid worden als

afzonderlijke ambachtelijke gebieden. Met hun bestaan wordt geen rekening gehouden. Voor uitbreidingsmogelijkheden moeten zij zich maar beroepen op het toenmalige artikel 21 van het inrichtingenbesluit. Welnu, indien nu blijkt dat het bedrijf van tussenkomende partij sinds de voorlopige vaststelling van het gewestplan een grote uitbreiding heeft gekend en helemaal niet meer zo klein was, dan is dit in het licht van de geciteerde passage wel een relevant gegeven. De grootte van het ambachtelijk bedrijf bepaalt immers of het al dan niet werd opgenomen in een ambachtelijke zone.

Daarom acht tussenkomende partij, ondanks de conclusie van het Auditoraat, de tweede exceptie gegrond”.

3.1.5.4. Aangaande de “niet-ondertekening door de Koning” ten slotte stellen de tussenkomende partijen in hun laatste memorie nog dat de bewijslast bij de verwerende partij ligt, en dat, gelet op het inquisitoriaal karakter van de procedure voor de Raad van State, het aan de auditeur-verslaggever is om bij de verwerende partij kopie te vragen van het besluit tot vaststelling van het gewestplan, waarop de handtekening van de Koning staat;

3.2. **Bespreking**

Overwegende dat de bovenvermelde argumenten als volgt worden beoordeeld :

3.2.1. De eerste onwettigheidsexceptie die de tussenkomende partijen invoeren tegen het toegepaste gewestplan, en waarin wordt aangevoerd dat het koninklijk besluit van 7 maart 1977 houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde - Asse, niet door de Koning is ondertekend, steunt blijkens de ingeroepen “Technische nota” van landmeter de LANNOY zelf, louter op de inzage van de “originele bestemmingskaarten (...), de orthofotoplannen (...) en de plannen met de bestaande en juridische toestand (...) van het gewestplan (...)”.

Het originele, eigenlijke koninklijk besluit tot vaststelling van het gewestplan maakte dus klaarblijkelijk niet het voorwerp uit van het “onderzoek” van de betrokken landmeter.

De exceptie is m.a.w. gesteund op een premisse die de getrokken conclusie in feite niet kan schragen en is alleen daarom reeds ongegrond.

De tussenkomende partijen kunnen zich in dit verband niet met goed gevolg beroepen op het inquisitoriaal karakter van de procedure voor de Raad van State.

Immers, het desbetreffende gewestplan is op authentieke wijze in het Belgisch Staatsblad van 15 april 1977 als een koninklijk besluit bekendgemaakt.

Alleen de toepassing van de procedure, bepaald in artikel 51 van het algemeen procedurereglement, zou de Raad van State kunnen toelaten aan dit gegeven voorbij te gaan, en dit alleen nadat het bevoegde strafgerecht ter zake, na een betichting van valsheid door de tussenkomende partijen, die valsheid zou hebben vastgesteld. Die partijen hebben evenwel nagelaten, nadat zij ermee geconfronteerd werden dat de verzoeker zich beroept op het bedoelde gewestplan, de bekendmaking ervan als een koninklijk besluit, van valsheid te betichten en de desbetreffende procedure op te starten.

Ondanks het inquisitoriaal karakter van de rechtspleging moet de Raad van State in die omstandigheden als vaststaand aannemen dat het desbetreffende besluit wel degelijk door de Koning werd ondertekend.

3.2.2.1. Vervolgens voeren de tussenkomende partijen aan dat de mede-ondertekening door de staatssecretaris voor ruimtelijke ordening van het toegepaste gewestplan niet volstaat en dat ook de minister waaraan deze staatssecretaris was toegevoegd, het betrokken besluit had moeten mede ondertekenen.

Zij menen tevens dat het koninklijk besluit van 16 oktober 1976 de staatssecretaris niet uitdrukkelijk machtigt om de besluiten tot vaststelling van de gewestplannen alleen mede te ondertekenen.

3.2.2.2. De volgende regelgeving is dienaangaande relevant :

De artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen luiden als volgt :

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3, 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor :

- 1° koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;
- 2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;
- 3° reglementaire koninklijke besluiten;
- 4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 in een ministerie of van dezelfde belangrijkheid in een instelling van openbaar nut, of houdende benoeming in een zodanige betrekking”.

Artikel 3 van hetzelfde besluit bepaalt dat de verordenende bevoegdheid door de staatssecretaris niet wordt uitgeoefend dan met instemming van de minister aan wie hij is toegevoegd.

Luidens het koninklijk besluit van 2 augustus 1972 was de handtekening van de minister waaraan de staatssecretaris was toegevoegd niet verplicht voor het vaststellen van streek- en gewestplannen. Dat besluit, dat uitwerking had met ingang van 28 maart 1972, is later opgeheven bij koninklijk besluit van 17 december 1975.

Bij koninklijk besluit van 11 december 1975 wordt de heer L. DHOORE, staatssecretaris voor streekeconomie en voor ruimtelijke ordening en huisvesting, toegevoegd aan de minister van Vlaamse aangelegenheden, met ingang van 11 april 1975, belast met de uitoefening, in het Vlaamse Gewest, van de bij het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen bepaalde machten inzake de materies opgesomd in artikel 1 van het koninklijk besluit van 2 april 1975 tot afbakening, binnen het raam van de bevoegdheden van het ministerie van openbare werken, van de aangelegenheden waarin een verschillend regionaal beleid, geheel of gedeeltelijk, verantwoord is.

In "afwijking van de artikelen 2, 3", en 3, van voormeld koninklijk besluit van 24 maart 1972" :

- medeondertekent hij alleen de reglementaire koninklijke besluiten in verband met de streek- en gewestplannen en met de gemeentelijke plannen van aanleg;
- ondertekent hij alleen de reglementaire ministeriële besluiten betreffende de ontwerpen van gewestplannen.

Bij koninklijk besluit van 16 oktober 1976 wordt de heer Mark EYSKENS benoemd tot staatssecretaris voor streekeconomie en voor ruimtelijke ordening en huisvesting en wordt hij, met onmiddellijke ingang, belast met "de bevoegdheden die aan de heer L. DHOORE werden toevertrouwd bij het koninklijk besluit van 11 december 1975 met als opschrift 'Staatssecretaris-Bevoegdheden', gewijzigd bij het koninklijk besluit van 30 januari 1976".

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 22 juni 1977 houdende bepaling van de bevoegdheden van de staatssecretarissen met gewestelijke bevoegdheid bepaalt :

"In ieder van de drie gewesten, is de Staatssecretaris voor Streekeconomie belast met de uitoefening, onder het gezag van de Minister aan wie hij is toegevoegd en volgens de modaliteiten bepaald bij het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen, van de bevoegdheden inzake de hierna vermelde materies die geregionaliseerd werden door de wet van 1 augustus 1974 tot oprichting van de gewestelijke instellingen, in voorbereiding van de toepassing van artikel 107quater van de Grondwet, alsmede door haar voormelde uitvoeringsbesluiten :

- beleid inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw met inbegrip van het grondbeleid, de stadsvernieuwing en de gezondmaking van verlaten industriële oorden;
- (...)”.

Voormeld besluit had uitwerking vanaf 3 juni 1977 (artikel 3 van het besluit van 22 juni 1977).

In artikel 1 van het koninklijk besluit van 29 juni 1977 houdende uitbreiding van de bevoegdheden van de Staatssecretaris voor Vlaamse Streekeconomie is ten slotte het volgende bepaald :

“Bij afwijking van de artikelen 2, 3°, en 3 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen, mag de Staatssecretaris voor Streekeconomie, toegevoegd aan de Minister van Vlaamse Aangelegenheden,

- de reglementaire koninklijke besluiten in verband met de streek- en gewestplannen en met de gemeentelijke plannen van aanleg alleen medeondertekenen;
- de reglementaire ministeriële besluiten betreffende de ontwerpen van gewestplannen alleen ondertekenen”.

Die regeling had eveneens uitwerking met ingang van 3 juni 1977 (artikel 2 van het koninklijk besluit van 29 juni 1977).

Het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977. Het is “van Koningswege” ondertekend door de staatssecretaris voor ruimtelijke ordening en huisvesting, Mark EYSKENS.

3.2.2.3. Ten tijde van de vaststelling van het gewestplan Halle- Vilvoorde - Asse bij het koninklijk besluit van 7 maart 1977 was dus het hoger vermelde koninklijk besluit van 16 oktober 1976 in voege waarbij Mark EYSKENS in zijn hoedanigheid van staatssecretaris voor ruimtelijke ordening wordt belast met “de bevoegdheden die aan de heer L. DHOORE werden toevertrouwd bij het koninklijk besluit van 11 december 1975 ...”.

Dit impliceert, gelet op het hoger vermelde koninklijk besluit van 11 december 1975, dat Mark EYSKENS bevoegd was het koninklijk besluit houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse alleen mede te ondertekenen.

De tussenkomende partijen voeren ten onrechte aan dat het koninklijk besluit van 16 oktober 1976 met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten, omdat het niet aan het voorafgaandelijk advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State was voorgelegd.

Luidens het toenmalige artikel 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moeten immers o.m. “reglementaire uitvoeringsbesluiten” aan het bedoelde advies worden voorgelegd.

Welnu, het koninklijk besluit van 16 oktober 1976 komt voor als een benoemingsbesluit, waarbij aan Mark EYSKENS de bevoegdheden van zijn voorganger Luc DHOORE worden toevertrouwd.

Dergelijk besluit, dat louter de bevoegdheden van de ene staatssecretaris overdraagt naar een andere staatssecretaris, en dat in hoofdzaak een regeling van inwendige organisatie van de regering is, heeft niet het reglementair karakter dat het voorafgaandelijk advies van de afdeling wetgeving zou noodzaken.

Hoewel een koninklijk besluit tot vaststelling van een gewestplan een zeker reglementair karakter heeft, gelet op de bindende en de verordenende kracht ervan, is het toch niet van dezelfde aard als een puur reglementair koninklijk besluit dat een aantal abstracte rechtsregels vastlegt. Het gewestplan doet niet meer dan de bestemmingen van de gronden die onder zijn toepassingsveld vallen, bepalen, dit binnen het kader vastgelegd in het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, dat wel een zuiver reglementair besluit is.

Wanneer de koninklijke besluiten van 11 december 1975 en 16 oktober 1976 de staatssecretaris voor ruimtelijke ordening o.m. de bevoegdheid verlenen alleen de “reglementaire koninklijke besluiten in verband met de ... gewestplannen” mede te ondertekenen, wordt ter zake dan ook geen wezenlijke afbreuk gedaan aan het opzet van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 en kan dan ook niet van een onaanvaardbare afwijking worden gewaagd.

Bijgevolg was Mark EYSKENS, als staatssecretaris voor ruimtelijke ordening, krachtens het koninklijk besluit van 16 oktober 1976, wel degelijk bevoegd om het gewestplan mede te ondertekenen, en om dit alleen te doen.

3.2.3.1. Artikel 12 van de ten tijde van de totstandkoming van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse toepasselijke wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw bepaalde :

“Het gewestplan bevat :

- 1° de aanduiding van de bestaande toestand;
 - 2° de maatregelen van aanleg, vereist om te voldoen aan de economische en sociale behoeften van het gewest;
 - 3° de maatregelen ter verbetering van het net der voornaamse verkeerswegen.
- Het kan eveneens bevatten :
- 1° algemene voorschriften van esthetische aard;

2° geheel of ten dele de zaken die in een gemeentelijk algemeen plan zijn opgenomen overeenkomstig de navolgende opsomming.

Wanneer er een streekplan bestaat, richt het gewestplan zich naar de aanwijzingen en bepalingen ervan en vult ze aan. Het kan er desnoods van afwijken”.

Dit artikel houdt in dat de bedoelde bestaande toestand de aanduiding moet bevatten van de bestemming die het gebied, bestreken door het ontwerp-gewestplan reeds in feite en in rechte heeft gekregen.

De verplichting de gegevens omtrent wat bestaat kenbaar te maken, moet de belanghebbende particulieren alsook de te raadplegen overheden en zij die uiteindelijk moeten beslissen over de in het definitief gewestplan vast te leggen bestemmingen en voorschriften, in staat stellen een correct inzicht te krijgen en een juist oordeel te vormen.

De bestaande toestand bestaat uit de bestaande juridische toestand en de bestaande feitelijke toestand.

De bestaande juridische toestand wordt aangeduid op de kaarten met de juridische toestand.

De bestaande feitelijke toestand wordt aangeduid op de orthofotoplannen.

De kaarten met de bestaande juridische toestand vermelden de bestaande en de niet vervallen verkavelingsvergunningen met hun omtrek en het nummer waaronder zij werden verleend, alsook de algemene en bijzondere plannen van aanleg met de grenzen van het gebied dat zij beheersen en de datum van hun goedkeuring. Dezelfde kaarten maken geen melding van de exploitatievergunningen, omdat de vergunde industriële bedrijvigheid de bestemming van de grond niet determineert, noch van de verleende bouwvergunningen, indien de vergunde werken zichtbaar zijn op de orthofotoplannen die de bestaande feitelijke toestand weergeven, of hun bestaan niet relevant is voor een behoorlijke voorlichting, in acht genomen dat het vast te stellen gewestplan geen gedetailleerde bestemmingen en voorschriften bevat.

Hieruit vloeit voort dat de kaarten met de bestaande juridische toestand geen melding moeten maken van verleende exploitatievergunningen. Uiteraard kunnen dergelijke kaarten geen melding maken van bouwvergunningen die slechts na het opmaken van die kaarten verleend zijn.

3.2.3.2. In casu laat het orthofotoplan dat de bestaande feitelijke toestand weergeeft, toe met voldoende kennis van zaken over de ordening van het gebied te beslissen.

Aan de hand van de door de tussenkomende partijen neergelegde stavingsstukken kan de visu vastgesteld worden dat op de percelen van tussenkomende partijen gebouwen zijn opgericht die blijkbaar overeenstemmen met de sinds lang bestaande graanmaalterij en de bouwwerken vergund bij besluit van 4 april 1964 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise.

Dat plan hoeft geen aanduiding te geven van opslagplaatsen en loodsen waarvoor slechts nadien bouwvergunningen werden verleend (bouwvergunningen van 27 september 1971 en 18 februari 1974).

De tussenkomende partijen maken bovendien niet aannemelijk dat die opslagplaatsen en loodsen dermate omvangrijk zijn dat de bevoegde overheid aan de desbetreffende percelen een andere bestemming zou hebben gegeven indien die gebouwen op het orthofotoplan hadden voorgekomen.

Uit de door de tussenkomende partijen aangebrachte elementen blijkt ook geenszins dat het in de bedoeling van de opstellers van het gewestplan lag alle zonevreemde bedrijven als zone-eigen in te kleuren.

3.2.3.3. Het recht van verdediging van de andere partijen, en de eisen van een behoorlijk proces vereisen dat de exceptie gesteund op de niet-tegenstelbaarheid van het ingeroepen gewestplan wordt opgeworpen zodra dit procedureel mogelijk is, in dit geval ten laatste in het verzoekschrift tot tussenkomst.

De exceptie afgeleid uit de niet-neerlegging van alle orthofotoplannen in alle gemeenten waarop het gewestplan betrekking heeft, die slechts wordt opgeworpen in de toelichtende memorie van de tussenkomende partijen, is dan ook wegens laattijdigheid onontvankelijk.

3.2.4. Uit het bovenstaande volgt dat alle excepties van onwettigheid of niet-tegenstelbaarheid van het toegepaste gewestplan moeten verworpen worden.

Het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, met zijn bestemming “parkgebied” voor het betrokken perceel, is bijgevolg in casu wel degelijk toepasselijk.

3.2.5. Onder punt 1.1 hierboven, werd het voorwerp van de aanvraag die tot de bestreden vergunning heeft geleid, in concreto omschreven, en onder punt 1.6, de stedenbouwkundige motivering van die vergunning.

3.2.5.1. De plannen van aanleg hebben luidens artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bindende en verordenende kracht.

Dit heeft tot gevolg dat beslissingen betreffende milieuvergunningsaanvragen de bepalingen van deze plannen niet mogen miskennen, behoudens in de gevallen en in de vormen bij wet of decreet bepaald.

Deze bindende en verordenende kracht impliceert ook dat de vergunningverlenende overheid de gewestplannen moet respecteren, ook wanneer zij van oordeel is dat een bepaalde planbestemming "irrealistisch", "zeer onlogisch", "eigenaardig" of "onrealistisch" is.

Luidens bovenvermelde decreetbepaling blijven de plannen van aanleg immers gelden totdat zij door andere plannen worden vervangen na herziening.

Het komt de bevoegde overheid dan ook toe, indien zij een plan van aanleg met één of meerdere van bovenstaande adjectieven meent te moeten bestempelen, de geëigende procedures tot herziening, die aan alle betrokken partijen de nodige waarborgen bieden, te volgen in plaats van eigenmachtig het plan naast zich neer te leggen.

3.2.5.2. In casu is de verwerende partij het ermee eens dat het gewestplan geschonden is door het bestreden besluit. Ook het bestreden besluit geeft dit expliciet toe.

Om de onder punt 3.2.5.1 hierboven vermelde redenen kan het gewestplan niet terzijde worden geschoven op grond van de in dat besluit gehanteerde motieven.

Ook het feit dat "een sectoraal BPA voor zonevreemde bedrijven en een gemeentelijk structuurplan" in het vooruitzicht worden gesteld, is geen rechtens toelaatbaar motief daartoe.

Het bestreden besluit maakt geen toepassing van artikel 43, §§ 6 en volgende, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening.

De verwerende partij kan zich dan ook niet dienstig op die bepalingen beroepen.

De middelen zijn dus gegrond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 17 december 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep tegen het besluit van 20 juli 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise houdende het verlenen aan Jan en Eric STEENACKERS van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de handel in en de opslag van granen, aardappelen en meststoffen, gelegen aan de Sint-Annastraat 33 te Meise, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

_____ De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 247,90 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier
juli tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de hh.	R. STEVENS,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.